

Yuri Honing (35) is sopraansaxofonist. Hij speelde in rond twintig landen en is te horen op ongeveer evenveel cd's. Ook is hij voorman van het naar hem genoemde Trio.

Yuri Honing,

over conservatieve jazzcritici: “Op mij waren ze ook pissig, ja. Omdat ik het repertoire van de popcultuur heb binnengehaald.

Ik stond avond aan avond dertigerjaren musicalliedjes te spelen, uit het Standard American Songbook. Het geijkte werk dus. Maar dat repertoire begon me verschrikkelijk tegen te staan, het hoorde helemaal niet bij mij. Ik dacht: ‘Waarmee ben ik opgegroeid?’ Nou, dat waren Beethoven en ABBA. Beethoven viel af, want zijn muziek laat zich heel moeilijk naar jazz vertalen. Maar ABBA leek wel doenlijk.

Begin 1995 was ik met mijn trio op een festival op Malta, waar we het voor het eerst aandurfdan om een nummer van ABBA te doen. We wisten niet of het publiek dit zou accepteren, de ABBA-revival was nog niet geweest en het was nog hoogst ongebruikelijk om te zeggen dat je de hun muziek waardeerde. Maar op het kleine Malta durfdan we het experiment wel aan.

Het werd een groot succes, het publiek was zeer enthousiast. Ook overal waar we later kwamen. In de loop van onze tournee hebben we meer popliedjes in ons repertoire opgenomen, nummers van The Police, Björk, en zelfs van de rockband Green Day.

Kort na onze terugkeer in Nederland kregen we de mogelijkheid om een plaat op te nemen. Dat werd *Star Tracks*. Maar toen we ons nieuwe repertoire eenmaal hadden opgenomen, begon ik te twifelen of het wel verstandig was om het uit te brengen. Dat deze muziek controversieel zou worden was wel duidelijk, en de kans op een afgang leek groot. Maar we besloten de gok te wagen en hielden vast aan de release.

Het heeft goed uitgepakt. In het buitenland zijn we de hemel in geprezen, met name in Duitsland en Engeland. *The Times* noemde ons ‘the future of jazz music’. Dat was natuurlijk enorm strelend. Maar hoe de pers over je schrijft is

een graadmeter voor je populariteit, het is gereedschap. Je moet het niet te persoonlijk nemen, dat is gevaarlijk.

Ik heb me op het Hilversumse conservatorium bekwaamd in de lichte muziek. In mijn jaar zaten mensen als Benjamin Hendrik, Joost Lijbaart, die nu in mijn trio zit, en Michiel Borstlap.

We zijn een invloedrijke lichtung geworden. Omdat we elkaar bijna dagelijks zagen, op dat conservatorium, kenden we elkaar heel goed. We werkten hard voor De Zaak. Iedereen wilde iets bijdragen, we schreven nieuw materiaal. En we kregen succes.

Mijn doorbraak kwam in 1991, tijdens het SJU-festival in Utrecht. Iets later nam ik mijn eerste plaat op. Met de song *Memory of Enchantment*, die ik onder andere met Michiel Borstlap had opgenomen, wonnen we in Amerika het prestigieuze *Monk*-concours. De uitreiking was fantastisch, iedereen was er. Ron Carter, Herbie Hancock, Stevie Wonder.

Ik heb jarenlang zeer vruchtbaar met Michiel samengewerkt. Dat begon tijdens onze studie. Toen onderhielden we een nauw contact, vooral over muziek. Maar inmiddels doen we allebei ons uiterste best om elkaar niet meer te hoeven zien. Want door die hechte samenwerking leer je ook elkaars slechte kanten innig kennen. We werden het niet meer eens, op een gegeven moment.

Onder invloed van alle lof had Michiel een ego ontwikkeld ter grootte van de provincie Flevoland! Daar kon ik niet meer tegen. Geld en roem zijn okéé, dat vonden we allebei. Maar er is een onderscheid. Dat opgeblazen gedoe van 'bekende Nederlanders' hoort wat mij betreft niet bij serieuze kunst.

Ik heb Herbie Hancock weleens ontmoet. Dat is een groot kunstenaar, maar als mens is hij bescheiden. Hem zul je bij Waku Waku niet snel tegenkomen!

Eén van mijn belangrijkste platen is *Playing*, dat ik opnam met Mischa Mengelberg. *Playing* heeft zowel mij als Mischa van een heel andere kant laten zien. Het publiek had Mischa nog nooit zo lyrisch bezig gehoord, en ikzelf had me nog weinig aan improvisaties gewaagd. Vooraf hadden we alleen afgesproken dat we samen muziek zouden maken, meer is er niet over gezegd.

Er zijn momenten waarop alles lukt. Dat is als je in grote vorm bent, en je medespeler ook. Meestal gebeurt zo iets op een avond dat je in Zierikzee staat

te spelen, maar dit keer stonden er microfoons bij. Dat was een geluk. We hebben zes uur muziek opgenomen, en het meeste daarvan was zeer geslaagd. Uiteindelijk zijn er daarvan 42 minuten op de CD terechtgekomen, dat was omdat ik een plaat wilde zoals ik die in mijn hoofd had.

Mischa heeft mijn muzikale denken sterk beïnvloed. Hij is muziektheoreticus, en heeft veel onderzoek gedaan naar wat je *niet* kunt spelen. Ook is hij een getalenteerd pianist, al heeft het publiek daar nooit veel van gemerkt. Hij neemt niet de moeite om goed piano te spelen en vertikt het om te studeren, dat soort dingen vindt hij belachelijk.

Mischa is een soort anarchist. Hij houdt niet van dingen die al gedaan zijn, die vindt hij overbodig. Conservatieve jazzliefhebbers, die juist graag horen wat ze al honderd keer gehoord hebben, is dat een doorn in het oog. Maar wat mij betreft is hij een vernieuwer, hij is de slimste musicus die ik ken.

Binnenkort vlieg ik naar New York, waar ik een plaat ga opnemen met Paul Bley, Gary Peacock en Paul Motain. Zij zijn een legendarisch avant-garde-trio, en het is een grote eer dat ze toestemden in een plaatopname. Waarom ze precies ja zeiden is me niet helemaal duidelijk, al zei Bley wel gecharmeerd te zijn van mijn eerdere werk.

Op dit moment schrijf ik muziek om straks met dit trio op te nemen. Verder zullen we improviseren, waarschijnlijk op basis van dat vermaledijde Standard American Songbook. Terug bij af, zou je misschien zeggen, maar het is precies waar deze mannen mee zijn opgegroeid. Dan wordt het weer interessant.”